

Arrest

nr. 237 257 van 19 juni 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. GOVAERTS
Beekstraat 9
3800 SINT-TRUIDEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 11 december 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 november 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de beschikking van 16 december 2019 houdende de vaststelling van het rolrecht met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 maart 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 april 2020.

Gelet op de beschikking van 18 maart 2020 houdende de annulatie van de terechtzittingen vanaf 18 maart 2020 als preventieve maatregel ter vermindering van de verspreiding van COVID 19.

Gelet op de beschikking van 15 mei 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 juni 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die *loco* advocaat K. GOVAERTS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Russisch staatsburger afkomstig uit Achkhoy-Martan in de deelrepubliek Tsjetsjenië. U bent een moslima van Tsjetsjeense origine.

Op 23 augustus 2016 nam u deel aan een dansoptreden ter gelegenheid van de geboortedag van Akhmad Kadyrov. De volgende dag, op 24 augustus 2016, werd u tijdens een dansrepetitie benaderd door K. (...), een man uit de entourage van Kadyrov. De persoon in kwestie verklaarde dat hij van u zijn vrouw wilde maken. Hij verklaarde verder dat hij de volgende dag naar uw moeder, V.T. (...) (O.V. 8.374.298), zou gaan om afspraken met haar te maken. Na het bezoek van K. (...) ging u naar uw moeder en legde u aan haar de situatie uit. Aangezien K. (...) verklaarde dat hij bij u thuis zou langskomen besloot uw moeder om u naar uw broer te brengen.

Op 25 augustus 2016 kwam K. (...) effectief langs en verklaarde hij dat uw moeder u moest klaarmaken tegen zondag 28 augustus 2016. K. (...) schonk geen aandacht aan uw moeders bemerkingen en wanneer zij er melding van maakte dat u eigenlijk al verloofd was werd hij boos en bedreigde hij uw moeder.

Nadat K. (...) opnieuw was vertrokken ging uw moeder hulp vragen aan haar broer S. (...). Via zijn connecties kwam hij evenwel te weten dat het niet mogelijk was om iets te beginnen tegen K. (...). S. (...) stuurde u en uw moeder naar K. (...), een andere broer van uw moeder, die in Sovetsk in Kaliningrad woont.

In Sovetsk kwamen eind augustus 2016 agenten langs die jullie binnenlandse paspoorten afnamen. Nadat u en uw moeder bijna een maand in Sovetsk hadden verbleven vatten jullie de reisweg naar België aan. Op 25 september vertrokken jullie met de wagen in Kaliningrad en onder meer via Polen kwamen jullie op 26 september 2016 in België aan. U en uw moeder dienden op 13 januari 2017 een asielaanvraag in bij de bevoegde instanties.

Ter staving van de asielaanvraag werden de volgende documenten voorgelegd: jullie reispaspoorten (o), een oproepingsbrief (o), uw rijbewijs (o), de overlijdensakte van uw vader (o), verschillende (kranten)artikels inzake uw dansactiviteiten (o) en een enveloppe (o).

Op 30 maart 2018 nam het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat er aan de door u ingeroepen asielmotieven geen geloof kon worden gehecht.

Op 3 mei 2018 tekende u bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) beroep aan tegen de beslissing van het CGVS. Middels een arrest op 16 oktober 2018 werd de weigeringsbeslissing van het CGVS bevestigd en was de RvV, in navolging van het CGVS, van oordeel dat er aan de ingeroepen asielmotieven geen geloof kon worden gehecht.

U diende geen cassatieberoep in bij de Raad van State binnen de hiervoor wettelijk voorziene termijn.

Op 18 januari 2019 werd er in uw hoofde een volgend beschermingsverzoek geregistreerd bij de Belgische asielinstanties. U haalt aan dat uw eerder aangehaalde problemen nog steeds actueel zijn en om dit te staven legt u een oproepingsbrief (o) voor.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Er dient vooreerst te worden benadrukt dat uw eerste asielaanvraag op 30 maart 2018 door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat u er niet in geslaagd was om de vrees in uw hoofde aannemelijk te maken. In het kader van de beroepsprocedure die u bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aanhangig maakte werd de weigeringsbeslissing van het CGVS middels een arrest op datum van 16 oktober 2018 bevestigd. U diende hiertegen geen cassatieberoep in bij de Raad van State binnen de wettelijk voorziene termijn. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot

uw vorige asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

In onderhavig, tweede beschermingsverzoek is dergelijk element evenwel niet voorhanden.

Uit het administratief dossier blijkt immers dat u naar aanleiding van onderhavig verzoek geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd. U beperkt zich integendeel louter tot een verwijzing naar asielmotieven die u in het verleden hebt uiteengezet, met name uw vervolgingsvrees jegens een man die u gedwongen tot zijn vrouw wil maken. Er moet worden beklemtoond dat uw vorig verzoek door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd.

Met betrekking tot de oproepingsbrief die u aanbrengt ter ondersteuning van uw beschermingsverzoek, moet worden vastgesteld dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een bijlage in uw administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er in uw land van herkomst een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en zijn deze op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas. Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat u via uw tante reeds in juli 2018 op de hoogte raakte van het gegeven dat er een oproeping in de hoedanigheid van verdachte was (Verklaring volgend verzoek – motieven – vraag 17). Gelet op het gegeven dat uw beroepsprocedure toen nog volop aan de gang was, kan niet worden ingezien waarom u dit element toen niet aan bod zou hebben gebracht. Er kan dienaangaande voorts niet worden ingezien waarom uw tante bij ontvangst het betrokken document (of minstens een kopie ervan) niet meteen kon opsturen naar u en uw familieleden in België. Het is dan ook merkwaardig dat u pas in november 2018, precies de maand volgend op deze waarin het arrest van de RvV werd geveld, het stuk in handen zou gekregen hebben. Nergens uit uw verklaringen of uit het voorgelegde stuk blijkt ook waarom u halfweg 2018 – bijna twee jaar nadat u eerder werd opgeroepen als getuige – in de hoedanigheid van verdachte zou worden opgeroepen. Gelet op het feit dat u uw huidig verzoek enkel en alleen stoelt op het nieuwe stuk, kan tenslotte niet worden ingezien waarom u nog tot januari 2019 heeft gewacht om onderhavig beschermingsverzoek kenbaar te maken bij de Belgische asielinstanties.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de situatie in Tsjetsjenië sinds het uitbreken van een gewapend conflict tussen de autoriteiten en de rebellen in 1999, drastisch is veranderd. Gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. De rebellenbeweging, die reeds meerdere jaren als het Emiraat van de Kaukasus bekend stond, is grotendeels uitgeschakeld. Er zijn nog versnipperde, slapende cellen actief die zich in naam aan IS verbonden hebben, maar die weinig georganiseerd zijn en niet in staat zijn tot georganiseerde, grote acties. De slagkracht van de rebellengroepen is beperkt en uit zich in kleinschalige, gerichte aanvallen ten aanzien van de ordediensten. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden. Dit betreft een begrensd aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties. Het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Tsjetsjenië niet van die aard is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op een bedreiging van diens leven of persoon zou lopen als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat er actueel voor burgers in Tsjetsjenië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is.

Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat u in het kader van onderhavig beschermingsverzoek uw internationaal paspoort heeft voorgelegd. Dit document werd evenwel reeds in het kader van uw eerste beschermingsverzoek voorgelegd. Er kan hierbij enkel worden vastgesteld dat het stuk louter

persoonsgegevens bevat die geen inhoudelijke impact hebben op de uitkomst van uw beschermingsverzoek.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoekster beroept zich in wat zich aandient als een enig middel op de “Schending van de zorgvuldigheidsplicht iuncto de motiveringsplicht iuncto art. 1 van het Verdrag van Genève”.

Verzoekster geeft een algemene en theoretische uiteenzetting omtrent de bewijslast in en de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming. Vervolgens stelt zij:

“Ten onrechte stelt de bestreden beslissing dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster brengt een oproepingsbrief bij waarbij zij wordt opgeroepen in de hoedanigheid van verdachte.

De bestreden beslissing stelt slechts in algemene bewoordingen dat aan het document weinig waarde kan worden gehecht gezien de hoge graad van corruptie die er in Rusland zou bestaan. De bestreden beslissing laat echter na het neergelegde stuk in concrete op haar bewijswaarde te onderzoeken.

Verwerende partij houdt onvoldoende rekening met aangehaalde elementen en schendt zodoende de materiële motiveringsplicht.”

Vervolgens voert verzoekster aan:

“Verzoekster komt minstens in aanmerking voor de subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4 van de Vreemdelingenwet. Er is in Tsjetsjenië immers nog steeds een verspreid risico op willekeurig geweld. De bestreden beslissing minimaliseert ten onrechte het geweld terwijl de beslissing nochtans zelfstelt dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen in Tsjetsjenië”.

Verzoekster concludeert:

“Verwerende partij houdt onvoldoende rekening met aangehaalde elementen, heeft onvoldoende onderzoek gevoerd m.b.t. de aangebrachte nieuwe elementen van verzoekster en heeft onvoldoende kennis van de huidige situatie in Tsjetsjenië. De verwerende partij heeft bijgevolg geen objectieve en zorgvuldige beslissing genomen en schendt zodoende de materiële motiveringsplicht”.

2.2. Verzoekster vraagt op basis van het voorgaande in hoofddorde om de vluchtelingenstatus toe te kennen en in ondergeschikte orde om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.3. Verzoekster voegt ter staving van haar betoog geen stukken of documenten bij het voorliggende verzoekschrift.

3. Beoordeling van de zaak

3.1. De formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat

verzoekster deze kent en aan inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.2. Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat verzoekster de bestreden beslissing aanvecht noch betwist waar terecht gesteld wordt dat in haren hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat haar rechten werden gerespecteerd en dat zij kon voldoen aan haar verplichtingen.

3.3. De bestreden beslissing is geschraagd op artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.

Bij het in het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft nagelaten, tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel 39/2 bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen”.

Omtrent verzoeksters vorig verzoek om internationale bescherming wordt in de bestreden beslissing in het licht van de voormelde bepaling met recht gesteld, en wordt door verzoekster niet betwist:

“Er dient vooreerst te worden benadrukt dat uw eerste asielaanvraag op 30 maart 2018 door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat u er niet in geslaagd was om de vrees in uw hoofde aannemelijk te maken. In het kader van de beroepsprocedure die u bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aanhangig maakte werd de weigeringsbeslissing van het CGVS middels een arrest op datum van 16 oktober 2018 bevestigd. U diende hiertegen geen cassatieberoep in bij de Raad van State binnen de wettelijk voorziene termijn. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.”

Verzoekster laat de bestreden beslissing in dit kader vooreerst geheel onverlet waar gemotiveerd wordt:

“Uit het administratief dossier blijkt immers dat u naar aanleiding van onderhavig verzoek geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd. U beperkt zich integendeel louter tot een verwijzing naar asielmotieven die u in het verleden hebt uiteengezet, met name uw vervolgingsvrees jegens een man die u gedwongen tot zijn vrouw wil maken. Er moet worden beklemtoond dat uw vorig verzoek door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd.”

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoekster deze niet aanvecht, onverminderd gelden.

Verder wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Met betrekking tot de oproepingsbrief die u aanbrengt ter ondersteuning van uw beschermingsverzoek, moet worden vastgesteld dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een bijlage in uw administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er in uw land van herkomst een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en zijn deze op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas. Volledigheidshalve kan

nog worden opgemerkt dat u via uw tante reeds in juli 2018 op de hoogte raakte van het gegeven dat er een oproeping in de hoedanigheid van verdachte was (Verklaring volgend verzoek – motieven – vraag 17). Gelet op het gegeven dat uw beroepsprocedure toen nog volop aan de gang was, kan niet worden ingezien waarom u dit element toen niet aan bod zou hebben gebracht. Er kan dienaangaande voorts niet worden ingezien waarom uw tante bij ontvangst het betrokken document (of minstens een kopie ervan) niet meteen kon opsturen naar u en uw familieleden in België. Het is dan ook merkwaardig dat u pas in november 2018, precies de maand volgend op deze waarin het arrest van de RvV werd geveld, het stuk in handen zou gekregen hebben. Nergens uit uw verklaringen of uit het voorgelegde stuk blijkt ook waarom u halfweg 2018 – bijna twee jaar nadat u eerder werd opgeroepen als getuige – in de hoedanigheid van verdachte zou worden opgeroepen. Gelet op het feit dat u uw huidig verzoek enkel en alleen stoelt op het nieuwe stuk, kan tenslotte niet worden ingezien waarom u nog tot januari 2019 heeft gewacht om onderhavig beschermingsverzoek kenbaar te maken bij de Belgische asielinstanties.”

Verzoekster slaagt er niet in om deze motieven te ontkrachten. In tegenstelling met wat zij tracht te laten uitschijnen, kan ook om andere redenen dan de bewezen valsheid bewijswaarde aan de neergelegde oproepingsbrief worden ontzegd. Gelet op de vaststelling dat (i) dergelijke documenten door de wijdverbreide corruptie aldaar eenvoudigweg illegaal en tegen betaling kunnen worden verkregen; (ii) verzoekster dit element niet aanbracht tijdens haar beroepsprocedure in het kader van haar vorig verzoek om internationale bescherming; (iii) niet kan worden ingezien waarom haar tante dit document niet eerder kon opsturen; (iv) nergens uit blijkt waarom verzoekster bijna twee jaar nadat zij eerder werd opgeroepen als getuigen plots zou worden opgeroepen in de hoedanigheid van verdachte; (v) niet kan worden ingezien waarom verzoekster talmde tot januari 2019 alvorens onderhavig volgend verzoek in te dienen; (vi) aan dergelijke documenten hoe dan ook hoogstens een ondersteunende bewijswaarde kan worden gehecht, met name het vermogen om een intrinsiek geloofwaardig relaas kracht bij te zetten, doch zij op zich niet kunnen volstaan om de teloorgegane geloofwaardigheid van een relaas te herstellen, kan aan de neergelegde oproepingsbrief niet de minste bewijswaarde worden gehecht.

Omtrent verzoeksters paspoort, wordt in de bestreden beslissing verder terecht aangegeven:

“Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat u in het kader van onderhavig beschermingsverzoek uw internationaal paspoort heeft voorgelegd. (...) Er kan hierbij enkel worden vastgesteld dat het stuk louter persoonsgegevens bevat die geen inhoudelijke impact hebben op de uitkomst van uw beschermingsverzoek.”

Met betrekking tot de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, wordt in de bestreden beslissing op basis van de informatie in de map ‘landeninformatie’ in het administratief dossier verder met recht gemotiveerd:

“Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de situatie in Tsjetsjenië sinds het uitbreken van een gewapend conflict tussen de autoriteiten en de rebellen in 1999, drastisch is veranderd. Gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. De rebellenbeweging, die reeds meerdere jaren als het Emiraat van de Kaukasus bekend stond, is grotendeels uitgeschakeld. Er zijn nog versnipperde, slapende cellen actief die zich in naam aan IS verbonden hebben, maar die weinig georganiseerd zijn en niet in staat zijn tot georganiseerde, grote acties. De slagkracht van de rebellengroepen is beperkt en uit zich in kleinschalige, gerichte aanvallen ten aanzien van de ordediensten. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden. Dit betreft een begrensd aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties. Het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Tsjetsjenië niet van die aard is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op een bedreiging van diens leven of persoon zou lopen als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat er actueel voor burgers in Tsjetsjenië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is.”

Verzoekster slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Zij vergenoegt zich ertoe eenvoudigweg het tegendeel te poneren. Verzoekster reikt ter weerlegging van de voormelde motieven echter niet één concreet en dienstig argument aan. Evenmin legt zij informatie neer waaruit zou kunnen worden afgeleid dat de situatie in haar land en regio van herkomst zou beantwoorden aan de criteria bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg toont zij zulks geheel niet aan.

3.4. In acht genomen hetgeen voorafgaat, brengt verzoekster geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Derhalve heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoekster terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van haar (volgend) verzoek om internationale bescherming.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien juni tweeduizend twintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT